

Ирена Димовска Митревска

Quo Vadis студенту? Правата на студентите во 21-от век

Quo vadis веднаш ми буди мноштво асоцијации. Каде одиш, која ти е иднината, која ти е сегашноста, што можеш да сториш сега за да имаш поубава иднина? Или прашањето упатено од Апостолот Петар кон Христа, кој пак, со својот одговор го врати во Рим за да го спаси својот народ. Или Кво вадис апропо војнот Маркус кој се враќа во Рим и го затекнува под власт на лудиот и декадентен император Нерон, за низ љубов и христијанство да го одбере правилниот пат кон вистинските вредности. Во свет кој за жал нема недостаток од луди императори секогаш треба да се зборува каде одат студентите, кон што се насочени нивните амбиции и кои се нивните права.

Можев генерализирано да зборувам за правата на студентите, наместо тоа јас одбирам да се фокусирам на едно конкретно право – **правото на студентите на знаење**. Го користам *правото на говор*, да се посветам на ова прашање. Впрочем, кога студирањето завршува, знаењето е тоа кое отвора перспективи и не подготвува за животот. Зошто во моментот кога ќе излеземе од сигурните преградки на факултетот, кој сега ни изгледа како некоја тешка планина за искачување, доаѓа вистинскиот свет полн со предизвици и секојдневни вертикали за качување, а верувајте ми без знаењето дипломата е само лист хартија. Стапувајќи во академскиот свет бруцошите веќе направиле исчекор кон својата посветла иднина, се извишиле над медиокритетот. Оваа мисла ме носи во минатото и раскажувањата на дедо ми; педесеттите години на минатиот век, време кога слободата била пресна, а желбата за знаење и напредок претставувала страст. Тогашните студенти имале една изрека со која изразувале жалење за времето одделено од младешкиот порив, посветено на науката, и радост за безвременото траење на придобивките од науката. Стекнатото знаење не е само наша лична придобивка, туку и општествено-универзална вредност. Зошто и после нас ќе дојдат генерации кои како колеги ќе учат од нас, без оглед дали сме просветители или не. **Колосалната улога на знаењето е да ги издигне човека до интелектуалните и духовните височини и да го направи подобар од што бил, да го направи светот подобар од што бил.**

Затоа истражувајте, прашувајте, дискутирајте. Нашите професори со задоволство ќе ни помогнат – ова се однесува на добрите професори, оние кои во себе сеуште го носат оној почетен жар за наука и учење, за подучување и напредок што ги довел таму каде што се. Професори кои искрено би сакале да бидат надминати од своите студенти.

Нашето време допрва почнува и ве повикувам сите да престанеме само да зборуваме за сето она што ни пречи во општеството и во светот. *Да почнеме да го менуваме еден по еден, ден по ден со дела кои ќе го унапредат, водени од светлината на знаењето. Можеби се чувствуваме мали и незначајни – да се ослободиме од тоа чувство на немоќ. Да знаеме дека имаме права!*